

háb." Selle peale wästas Mart kibbeda hea-lega: „Ei, minna sedda ei te!" — „Siis aean minna omma kaewu kinni, ja sa wöid om-male wet wöötta kust sa tahhad." — „O, hoo!" naeris Mart, „kui sa pole enne mõist-nud mitte omma kaewu digust hoida, kui nüüd, kus ma jubba peale 30 aastad siit wet wöttan, on ta nenda samma minnu kui sinnu, ja kui sa veel palju áhwartad, siis ma tahhan sulle ühhe protsessi koela tömmata."

Üks nisuggune jut, ni kui igga üks sedda iissigi wöib armata, pahhandas Mihkelt wágga; ta laks linna ja rápis selle asja ülle ad-wukadiga ja passus temma käest head nöu. Adwukat wästas temmale: „Armas Mihkel! wágga kahju, et ma sind siin mitte hea nöuga ei woi arwitada, seest so naaber Mart on jubba selle amma asja párrast minnu jures käinud ja mind ennesele abbiliseks passunud. Minna tah-han sind ogga, kui sa tahhad, ühhe teise wágga hea adwukadi jure juhhatada."

Nüüd kirjutas adwukat selle teise nimme ja kõteri ühhe seddeli peale üles, ja alla åre

peale veel kaks ridda laddinakele kirja, andis Mihkeli kätte ja satiš tedda minnema. Mihkel watas sedda wöera kele kirja, kelle tähhendust ta hea melega olleks teada tahtnud, seest se näitas tal, nagu üks salla oösi ollewad, mis mitte igga üks ei pea teadma; siis watas ta ulitsa peal ümber, kas ta mitte mõnda ei peaks näggema, kes temmale selle polest nattuke arru wöiks anda. Ja kui ta üht wannadliku au-wäärt herrat näggi, wöttis ta omma mütsi peusse ja passus allandlikult: „Küs herra, kas teie ei wöiks mulle mitte üttelda, mis se kirri siin allamal tähhendab?" Herra wöttis kirja ja lugges, wangutas peod ja küssis nae-rulikult: „Kas sa siis tödeste tahhad teada, mis need sõnnad tähhendavad?" — „Ja, ma pal-luks kül, kui se wöimalik olleks ja teie ni head olleksite," wästas Mihkel. — „Noh, siis ku-le," ütles herra ja lugges: „Lässeme neid hárki endid nikaua püska da, tunni nad öppiwad ühhest künlast jooma."

„Tánnan süddamest!" ütles Mihkel, wöttis omma tähhe tagga ja laks — agga mitte